

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Hr. Gert Petersen sagde, at det nationale kompromis netop betød, at der ikke blev nogen union. Så må hr. Gert Petersen prøve at forklare pressen i Danmark, hvordan det forholder sig. Nu har jeg f.eks. her forsiden af Politiken fra den 28. oktober 1992 med billede af en smilende Holger fra SF og Nyrup Rasmussen . . .

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg vil gøre opmærksom på, at medlemmerne skal omtales med »hr.«.

Aage Brusgaard (FP):

. . . og hr. Nyrup Rasmussen i centrum, og dér skriver Politiken: »På vej mod unionen«. Det er det nationale kompromis, som pressen beskriver sådan, så i hvert fald har pressen samme opfattelse som Fremskridtspartiet: at selv det nationale kompromis er et skridt hen imod Unionen.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Det er noget helt nyt for mig, at en redaktionssekretær på Politiken nu er blevet det afgørende sandhedsvidne. Det skal jeg huske, næste gang der er nogle beskidte overskrifter om Fremskridtspartiet.

Nej, der står intet i det nationale kompromis om, at de andre ikke må, og det er naturligvis i erkendelse af, at vi da ikke kan forhindre dem i det. Der er retligt grundlag for, at vi kunne sige, at de ikke må. Vi har et stærkt retligt grundlag, og det er jo også argumentet – som jeg f.eks. hørte hr. Ivar Nørgaard anvende – over for dem, at Maastrichttraktaten er død, hvis Danmark ikke skriver under. Det må de se i øjnene, og jeg tror egentlig også, at de vil erkende det. Nede i Europa-Parlamentet vil de nok ikke, for de er jo altså sådan lidt vilde parlamentarikere, men regeringerne skal såmænd nok erkende det; men så laver de da noget for sig selv, og det kan vi ikke forhindre dem i.

Det, vi kan gøre, og det, vi kan stå fast på, er at holde Danmark udenfor, og fru Annette Just kan ikke komme uden om, at det er det, der ligger i det nationale kompromis. Med de krav, som er stillet op, og som netop er antiføderale

unionskrav for Danmarks vedkommende, holdes Danmark uden for.

SF har for så vidt ren samvittighed, for vi erklærede allerede inden folkeafstemningen, at vi ikke ville diktere de andre lande. I vores udtalelse før folkeafstemningen stod der, at de andre lande må gå videre, hvis de har lyst til det; vi vil bare ikke. Danmark skal holdes udenfor, men det kan man jo sige er noget, der kun vedrører os. Jeg mener også, at det er et rigtigt standpunkt, som har at gøre med nogle realiteter i verden, men samtidig tilgodeser, at Danmark ikke vil være med i den føderale union på disse for en union helt afgørende punkter. Det er det, der siges nej til med det nationale kompromis, det er det, vi skal have gennemført, og så er Danmark udenfor.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Fru Annette Just har ordet for en kort bemærkning, og så mener jeg, at tiden er inde til at fortsætte i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Nej, så nemt er det ikke, må jeg sige til hr. Gert Petersen.

Hvis Danmark ikke bad om nogen særordning, f.eks. for politisamarbejdet, så ville det samarbejde, vi har politikorpserne imellem, fortsætte – det gør det alligevel – men vi ville aldrig nogen sinde blive tvunget til at gå ind i et europæisk politikorps, for det kræver enstemmighed at føre det fra søjle 3 til søjle 1, og derved havde vi kunnet forhindre de andre lande i det. Det kan vi ikke, når vi på forhånd har sagt, at de andre godt må køre videre.

Det samme gælder forsvaret: Vi kunne have stået fast på, at vi ikke vil med i Vestunionen – det ville hr. Gert Petersen ikke.

Og tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union er der ærligt talt ikke meget forandret i, for den havde vi kunnet blive ude af, ligegyldigt hvor meget vi ville være med til. Jeg har ikke noget imod det, som det står.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Fru Annette Just ved lige så godt som jeg, at mange gange, når der har været krav om enstemmighed i forbindelse med beslutninger,